

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂRE nr. 587

din 31 mai 2016

Prin Ordinul de serviciu nr. 16/2016 al Inspectorului-șef al Inspecției Judiciare s-a dispus efectuarea unui control la Judecătoria Buftea, având ca obiective verificarea modului de îndeplinire de către judecătorii cu funcții de conducere a atribuțiilor manageriale, precum și respectarea obligațiilor prevăzute de legi și regulamente, pentru asigurarea bunei funcționări a instanței și calitatea corespunzătoare a serviciului public, urmare a unei sesizări a președintelui Curții de Apel București.

Analizând raportul de control nr. 53721295/IJ/749/DIJ/2016, Secția pentru judecători reține următoarele:

Verificările efectuate la Judecătoria Buftea în perioada 07-15 martie 2016 au vizat, în principal, modul în care au fost respectate dispozițiile ce decurg din legi și regulamente referitoare la organizarea și funcționarea instanței ca serviciu public de către judecători, personalul auxiliar și judecătorii cu funcții de conducere, cu identificarea eventualelor disfuncționalități și vulnerabilități, dar și modul în care judecătorii cu funcții de conducere și-au asumat responsabilitățile ce le revin în exercitarea atribuțiilor manageriale.

Cu ocazia verificărilor efectuate la Judecătoria Buftea cu privire la organizarea instanței ca serviciu public și la modul de îndeplinire a atribuțiilor specifice funcțiilor de

conducere de către persoanele investite cu astfel de competențe, s-au constatat unele deficiențe majore în privința ambelor aspecte, în perioada 1 ianuarie 2014 – 18 august 2015, iar, după această perioadă, când funcția de președinte a fost preluată de către domnul judecător I. C. R., activitatea a început să se desfășoare conform dispozițiilor legale și regulamentare.

Referitor la organizarea instanței ca serviciu public, a rezultat că în perioada 2014-2015, activitatea compartimentelor Arhivă și Registratură civilă, Executări civile, precum și activitatea de notificare și comunicare a actelor în materie civilă și comercială s-au desfășurat defectuos, în principal ca urmare a neimplicării judecătorilor delegați, precum și acelor care au exercitat funcțiile de președinte și vicepreședinte în această perioadă. La acestea se adaugă și unele măsuri contrare dispozițiilor regulamentare luate de organele colegiale de conducere, uneori cu depășirea atribuțiilor prevăzute de lege și regulament.

Referitor la activitatea de repartizare aleatorie a cauzelor, pe lângă unele deficiențe referitoare la gestionarea excepțiilor de la repartizarea aleatorie, principala disfuncționalitate a fost aceea a existenței unui număr mare de dosare civile cu dată recomandată îndelungată și în care procedura prealabilă nu a fost demarată, situație ce s-a datorat mai multor factori.

Astfel, un prim factor l-a constituit managementul defectuos exercitat de judecătorul C. A., în calitate de președinte al instanței, care a determinat ca, în luna aprilie 2014, pe rolul Secției civile a Judecătoriei Buftea să se afle un număr de 7448 de dosare, care aveau dată recomandată foarte îndelungată și în care procedura prealabilă nu fusese demarată. Această situație s-a perpetuat pe parcursul anului 2014 și în anul 2015, ca urmare a refuzului de implementare a măsurilor pentru reducerea datei recomandate, dispuse prin Hotărârea nr.714/27.06.2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și prin Hotărârea nr.718/3.07.2014 a Secției pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii.

În acest sens, în cursul anului 2014 au fost dispuse unele măsuri, însă acestea nu au avut finalitatea dorită, fiind demarate numai ca urmare a unor controale declanșate de

Inspekția Judiciară și de instanțele superioare și numai pentru a da o aparență că se depun eforturi pentru rezolvarea acestei probleme.

Din analiza lucrărilor Colegiului de conducere se desprinde cu evidență faptul că cei doi membri aleși ai Colegiului, respectiv judecătorii R. V. A. și I. M., s-au opus în permanență implementării hotărârilor de mai sus, fapt ce rezultă și din aceea că unele măsuri dispuse au fost revocate imediat după ce fuseseră comunicate Inspekției Judiciare pentru a fi avute în vedere în cadrul controalelor tematice efectuate.

La amplificarea situației grave referitoare la durata datei recomandate au contribuit și unele decizii contrare regulamentului luate de domnul judecător D. I. C., în perioada în care acesta a deținut funcția de președinte al instanței.

De asemenea, un alt factor determinat este legat de activitatea de judecată a unora dintre completele Secției civile care, fie au lăsat în nelucrare dosarele până la data recomandată, fie au aplicat procedura prevăzută de art.200 și 201 Cod procedură civilă cu ignorarea termenelor scurte și derogatorii de la dreptul comun prevăzute de procedurile speciale. Pe lângă modul particular de interpretare a dispozițiilor procedurale în aceste situații, care a dus la prelungirea duratei procedurii, s-au constatat, în anumite cazuri, și încălcări ale normelor de procedură sau neglijarea obligației de studiere a dosarelor, care au potențat acest efect, ducând la tergiversarea soluționării cauzelor.

De altfel, Secția observă că Inspekția Judiciară s-a sesizat din oficiu pentru efectuarea verificărilor prealabile în ceea ce privește săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit. m din Legea nr.303/2004, republicată și modificată, cu privire la modul de îndeplinire a atribuțiilor în cadrul Colegiului de conducere de către judecătorii R. V. A. și I. M. și referitor la modul de îndeplinire a atribuțiilor manageriale de către judecătorul D. I. C.

De asemenea, referitor la modul de îndeplinire a atribuțiilor de judecată de către judecătorii I. M., R. V. A., I. C. și G. A. Inspekția Judiciară s-a sesizat din oficiu pentru efectuarea verificărilor prealabile în ceea ce privește săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art.99 lit. t și art.99 lit. h din Legea nr.303/2004, republicată și modificată.

Tot cu privire la aspectul analizat s-a constatat, la nivelul Secției civile, o practică neunitară referitoare la aplicarea dispozițiilor art.200 Cod procedură civilă pentru unele proceduri și tipuri de cereri, impunându-se luarea unor măsuri pentru unificarea practicii, în acord cu practicile adoptate de instanțele de control judiciar.

S-a apreciat de către Inspekția judiciară că, pentru preîntâmpinarea unor situații viitoare de aplicare neunitară a dispozițiilor procedurale în materie, se impune completarea dispozițiilor Codului de procedură civilă cu norme care să prevadă expres procedurile speciale și tipurile de cereri incompatibile cu art.200 Cod procedură civilă, așa cum s-a procedat în cazul contestației la executare, prin modificarea art.717 alin.1 Cod procedură civilă.

Totodată, cu privire la dispozițiile art.201 Cod procedură civilă, Inspekția judiciară a considerat că se impune modificarea normelor procedurale, în sensul stabilirii exprese în sarcina judecătorului cauzei a obligației de reducere a termenelor în cazul procedurilor urgente.

Procedura regularizării cererii de chemare în judecată, reglementată de art. 200 din Codul de procedură civilă, este obligatorie, iar nu facultativă, aspect ce rezultă din redactarea alin. (1) și (3), fiind unanim recunoscut acest caracter de doctrină și de jurisprudență.

Prin reglementarea acestei proceduri s-a dorit ca în etapa cercetării procesului să ajungă numai acele cereri care întrunesc condițiile formale prevăzute de lege, fiind o garanție a principiului soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, optim și previzibil. Așa cum a reținut și Curtea Constituțională în motivarea Deciziei nr. 97/2014, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194, 197 și 200 din Codul de procedură civilă, scopul acestor prevederi legale este acela de disciplinare a părților din proces și de respectare a principiului celerității și a dreptului la un proces echitabil, imperative care se situează deasupra intereselor private ale părților.

Procedura de regularizare se aplică oricărei categorii de cereri introductive de instanță care se judecă potrivit procedurii contencioase, inclusiv celor urgente, indiferent că este vorba de procedura de drept comun sau de o procedură specială. Simpla

împrejurare că anumite cereri cu caracter contencios sunt supuse unor proceduri speciale nu poate conduce la concluzia inaplicabilității art. 200, în lipsa unei dispoziții contrare exprese, deoarece normele speciale, pentru aspectele pe care nu le reglementează, se completează cu cele generale. De principiu, și cererile judecate potrivit procedurii necontencioase sunt supuse regularizării, potrivit art. 200 din Codul de procedură civilă.

Inaplicabilitatea acestei proceduri trebuie să rezulte numai dintr-o dispoziție legală expresă. Ca orice excepție, situațiile în care art. 200 nu este incident sunt de strictă interpretare și aplicare. Astfel, ca urmare a modificărilor intervenite prin Legea nr. 138/2014, potrivit dispozițiilor art. 717 alin. (1) din Codul de procedură civilă, prevederile art. 200 nu se aplică în ceea ce privește contestația la executare. De asemenea, conform art. 41 alin. (4) din Legea nr. 85/2014, în cazul cererilor de deschidere a procedurii insolvenței nu sunt aplicabile dispozițiile art. 200 din Codul de procedură civilă. Prevederi similare există și în ceea ce privește cererea debitorului, conform art. 66 alin. (10) din aceeași lege.

Astfel, în aceste ipoteze, s-a prevăzut expres că procedura regularizării cererii de chemare în judecată este exclusă de la aplicare.

În doctrină și practică s-a pus problema compatibilității unor proceduri speciale cu prevederile art. 200 din Codul de procedură civilă, existând chiar practică neunitară sub acest aspect, fapt sesizat și de Raportul de control. La baza acestei divergențe de opinii au stat și prevederile art. 121 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, articol introdus prin Legea nr. 138/2014, potrivit căruia dacă prin lege nu se prevede altfel, dispozițiile art. 200 din Codul de procedură civilă privind verificarea cererii și regularizarea acesteia nu se aplică în cazul incidentelor procedurale și nici în procedurile speciale care nu sunt compatibile cu aceste dispoziții.

Aceste dispoziții au fost invocate și în cuprinsul raportului de control în urma constatărilor inspectorilor referitoare la regularizarea unor acțiuni având ca obiect cereri cu valoare redusă sau ordonanțe de plată.

Dar, având în vedere finalitatea procedurii de regularizare, respectiv soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, optim și previzibil, Secția pentru judecatori apreciază

că aceste proceduri speciale nu sunt incompatibile cu dispozițiile art. 200 din Codul de procedură civilă. Dată fiind importanța cererii de chemare în judecată în stabilirea cadrului procesual și a celorlalte elemente ale procesului civil, tocmai pentru a asigura celeritatea soluționării litigiului, legiuitorul a urmărit crearea unui mecanism destinat salvagădării actului de sesizare a instanței atunci când acesta nu cuprinde toate elementele prevăzute de lege, prin filtrarea cererilor de chemare în judecată și acordarea primului termen exclusiv în cazul celor care, trecând printr-o asemenea cenzură, îndeplinesc toate cerințele prevăzute de lege.

În ceea ce privește cererile de valoare redusă, precizăm că art. 1029 alin. (4) și (5) din Codul de procedură civilă prevede anumite reguli speciale referitoare la regularizarea cererilor introductive de instanță atunci când acestea sunt făcute sub forma tipizatului prevăzut de lege. Astfel, în cazul în care informațiile furnizate de reclamant nu sunt suficient de clare sau sunt inadecvate ori formularul de cerere nu a fost completat corect, instanța îi va acorda acestuia posibilitatea să completeze sau să rectifice formularul ori să furnizeze informații sau înscrisuri suplimentare. Instanța va folosi în acest scop un formular-tip, care va fi aprobat prin ordin al ministrului justiției. În cazul în care reclamantul nu completează sau nu rectifică formularul de cerere în termenul stabilit de instanță, cererea se va anula.

Or, în completarea dispozițiilor menționate, în cazul în care reclamantul nu își îndeplinește obligațiile de a completa sau rectifica cererea, potrivit dispozițiilor instanței, se aplică prevederile art. 200 din Codul de procedură civilă, fiind posibilă anularea cererii prin încheiere dată în camera de consiliu, în condițiile dispozițiilor menționate, neexistând o incompatibilitate între procedura specială și aceste prevederi.

De asemenea, în cazul ordonanței de plată, chiar dacă este vorba de o procedură urgentă, nu se poate invoca incompatibilitatea acestei proceduri cu regularizarea cererii de chemare în judecată, înlăturarea omisiunilor fiind de natură a asigura buna desfășurare a judecății și soluționarea litigiului în timp rezonabil. Este drept că art. 1018 alin. (1) prevede că judecătorul dispune citarea părților, fără a face vorbire de o procedură de regularizare, dar aplicarea acesteia este prezumată, cât timp nu există o prevedere care să o înlătore sau să determine concluzia incompatibilității acesteia cu procedura specială.

Faptul că există proceduri speciale caracterizate prin urgență, nu poate determina concluzia incompatibilității acestora cu regularizarea cererilor de sesizare a instanței, aceasta fiind determinantă tocmai pentru asigurarea celerității procesului civil, motiv pentru care Secția pentru judecători, în acord cu Direcția legislație, documentare și contencios, apreciază că nu se impun modificările propuse de Inspekția Judiciară. În schimb, în procesele urgente, în funcție de circumstanțele cauzei, judecătorul va avea posibilitatea de a reduce termenele din etapa comunicărilor (cereri de chemare în judecată, întâmpinării și respectiv a răspunsului la întâmpinare), prevăzute la art. 201 alin. (1) - (4), fiind astfel asigurată finalitatea celerității.

În plus, soluționarea în regim de urgență a litigiului în cazul acestor proceduri speciale este prevăzută în interesul reclamantului. În ceea ce privește art. 200 din Codul de procedură civilă, urgența impusă de lege pentru judecarea anumitor cereri nu poate fi invocată de reclamant, deoarece procedura de regularizare intervine numai în cazul în care acesta se afla în culpă, cererea sa neîndeplinind condițiile prevăzute de art. 194-197 din Codul de procedură civilă. În plus, reclamantul, dacă dorește reducerea duratei procedurii de regularizare, are posibilitatea de a complini viciile cererii de îndată, termenul de 10 zile fiind unul maximal.

În concluzie, Secția apreciază că nu există nicio incompatibilitate între procedurile speciale cu caracter contencios reglementate de cod și regularizare, câtă vreme rațiunile acesteia (buna desfășurare a judecății, printr-o circumscriere riguroasă a obiectului sesizării și respectarea dreptului la apărare al pârâtului) se regăsesc și în cazul acestor proceduri.

Chiar și în ceea ce privește procedura necontencioasă, nu se poate vorbi de inaplicabilitatea de plano a dispozițiilor art. 200, întrucât art. 536 alin.(1) trimite la dispozițiile procedurii contencioase, care se aplică și în procedura necontencioasă, dacă sunt compatibile cu aceasta din urmă, fiind necesar ca să fie examinată compatibilitatea de la caz la caz, în funcție de specificul fiecărei cereri necontencioase. La aceste situații s-ar putea referi art. 121 din Legea nr. 76/2012. De exemplu, în acele proceduri necontencioase care nu implică decât citarea petentului ori care se soluționează fără citare, nu se regăsește unul din scopurile urmărite prin procedura regularizării, respectiv

acela de a permite celui chemat în judecată să formuleze apărări, în această măsură putându-se vorbi de incompatibilitatea procedurilor. De asemenea, nu s-ar justifica procedura regularizării în cazul cererilor de recomunicare ori de eliberare a unei cauțiuni.

Într-o măsură de toate aceste aspecte, Secția pentru judecători consideră că nu se impune completarea dispozițiilor procesual civile cu norme care să prevadă expres procedurile speciale și tipurile de cereri incompatibile cu art. 200 din Codul de procedură civilă, fiind atributul judecătorului de a aprecia asupra acestui aspect de la caz la caz, neputându-se stabili de plano că toate acțiunile ce se judecă potrivit unei anumite proceduri speciale sunt incompatibile cu procedura regularizării.

În fapt, aspectele constatate de Inspecția Judiciară nu sunt datorate unor curențe legislative, ci reprezintă situații de nerespectare a normelor procedurale sau de aplicare neunitară a acestora, existând mecanisme prevăzute de lege pentru înlăturarea lor, nefiind necesară completarea sau modificarea Codului de procedură civilă. De altfel, din cuprinsul raportului de control, se observă că și atunci când legea prevedea expres neaplicarea dispozițiilor art. 200, cum este cazul contestației la executare, potrivit art. 717 alin. (1) din Codul de procedură civilă, s-a procedat la regularizarea cererii de chemare în judecată.

În ceea ce privește propunerea de modificare și completare a Codului de procedură civilă în sensul reducerii în mod obligatoriu, în cazul procedurilor urgente, a termenelor din etapa comunicării, dispozițiile art. 201 din Codul de procedură civilă prevăd la alin. (5) posibilitatea ca, în procesele urgente, termenele prevăzute la alin. (1) - (4) să fie reduse de judecător în funcție de circumstanțele cauzei.

În reglementarea actuală, reducerea în procedurile urgente a termenelor din etapa comunicărilor nu este obligatorie, ci facultativă, judecătorul cauzei putând aprecia asupra acestui aspect în funcție de o serie de elemente ce circumstanțiază cauza, cum ar fi gradul urgenței, complexitatea litigiului, situația specială a părților sau alte elemente specifice.

Propunerea de modificare formulată de Inspecția Judiciară are la bază constatările efectuate cu ocazia controlului desfășurat la Judecătoria Buftea, în sensul neaplicării, în niciunul din dosarele analizate, a dispozițiilor art. 201 alin. (5) din Codul de procedură civilă, consecința fiind întârzierea apreciabilă în soluționarea acestora.

Faptul că în cadrul instanței la care s-a desfășurat controlul nu sunt aplicate dispozițiile invocate nu poate reprezenta un motiv suficient pentru modificarea art. 201 alin. (5) din Codul de procedură civilă. Având în vedere toate aspectele proprii care circumstanțiază un litigiu, nu s-ar putea stabili o normă generală în sensul reducerii obligatorii a termenelor prevăzute de art. 201 alin. (1) - (4).

Astfel, Secția, în acord cu Direcția legislație, apreciază că este preferabilă reglementarea actuală, deoarece aceasta permite judecătorului să dispună reducerea termenelor de comunicare a cererii de chemare în judecată, a întâmpinării sau a răspunsului la întâmpinare în funcție de circumstanțele cauzei.

Prin urmare, se impune discutarea acestor aspecte în Comisia nr. 1 – Independența și responsabilizarea justiției, eficientizarea activității acesteia și creșterea performanței judiciare, integritatea și transparența sistemului judiciar, pentru a se stabili oportunitatea modificărilor propuse.

În ceea ce privește modul de exercitare a atribuțiilor manageriale, verificările efectuate au condus la concluzia că la nivelul Judecătoriei Buftea activitatea persoanelor care au ocupat funcția de președinte și vicepreședinte în anul 2014 și până la data 18 august 2015, din perspectiva îndeplinirii atribuțiilor manageriale de planificare, organizare, coordonare, control-reglare și comunicare, s-a realizat numai parțial sau contrar dispozițiilor legale și reglementare.

Verificările au relevat astfel realizarea unui management inefficient și o lipsă de implicare în rezolvarea problemelor curente ale instanței, precum și practicarea unui stil managerial orientat spre rezolvarea problemelor personale și nu ale instanței și justițiabililor.

În acest context, se impune a se analiza de organele și persoanele cu competențe în domeniu, în ce măsură mai este oportună delegarea în continuare, în funcția de vicepreședinte, a judecătorului C A

Începând cu data de 18 august 2015, noul președinte al instanței –judecătorul Ilie Cristian Răzvan – a exercitat atribuțiile manageriale în conformitate cu dispozițiile legale și reglementare, fiind evidente eforturile depuse de acesta în sensul înlăturării disfuncționalităților și vulnerabilităților existente.

Se impune continuarea demersurilor întreprinse de președinte în acest sens, însă, în egală măsură, este necesar și aportul Colegiului de conducere și al judecătorilor instanței, pentru a contribui la buna organizare și funcționare a acesteia, inclusiv prin sprijinirea președintelui în ocuparea funcțiilor de conducere vacante.

De asemenea, este necesar sprijinul organelor și persoanelor abilitate de lege pentru suplimentarea schemei personalului auxiliar de specialitate.

Astfel, în raport de toate aspectele sus-reținute, Secția pentru judecători apreciază întemeiate, în parte propunerile Inspecției judiciare, respectiv:

1.Continuarea implementării măsurilor dispuse prin Hotărârea Plenului nr.714/2013 și Hotărârile Secției pentru judecători nr.718/2014 și 114/2015, până la epuizarea stocului de dosare pentru care s-a alocat o dată recomandată îndelungată;

2.Luarea de către organele și persoanele competente, a măsurilor necesare unificării practicii Secției civile, cu privire la modul de aplicare al dispozițiilor art.200 Cod procedură civilă raportat la art.121 din Legea nr.76/2012 și în conformitate cu practica instanțelor de control judiciar;

3.Sesizarea Comisiei nr.1 – Independența și responsabilizarea justiției, eficientizarea activității acesteia și creșterea performanței judiciare, integritatea și transparența sistemului judiciar -, din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii pentru analiza oportunității completării dispozițiilor procesual civile cu norme care să prevadă expres procedurile speciale și tipurile de cereri incompatibile cu art.200 Cod procedură civilă, precum și obligativitatea judecătorului cauzei de a reduce termenele prevăzute de art.201 alin.1-4 Cod procedură civilă în cazul procedurilor urgente;

4.Luarea de către președintele instanței a unor măsuri privind completarea ordinelor de serviciu prin desemnarea de înlocuitori la toate compartimentele;

5.Monitorizarea de către președintele instanței a compartimentelor executări civile și arhivă civilă, până la înlăturarea în totalitate a deficiențelor constatate;

6.Sesizarea Ministerului Justiției pentru efectuarea demersurilor corespunzătoare în vederea asigurării, pentru Judecătoria Buftea, a necesarului de resurse umane din categoria personalului auxiliar de specialitate.

7. Analizarea de către persoanele și organele competente a oportunității prelungirii delegării în funcția de vicepreședinte al Judecătoriei Buftea a domnului judecător C. A.

În fața de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 41 lit. g) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți;

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI A CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art.1 – Aprobă Raportul Inspecției Judiciare nr.1295/IJ/749/DIJ/2016, întocmit ca urmare a verificărilor efectuate la Judecătoria Buftea privind modul de îndeplinire de către judecătorii cu funcții de conducere a atribuțiilor manageriale de planificare, organizare, coordonare, control-reglare și comunicare, precum și respectarea obligațiilor prevăzute de legi și regulamente pentru a asigura buna funcționare a instanței și calitatea corespunzătoare a serviciului public.

Art.2 – Aprobă următoarele măsuri:

1. Continuarea implementării măsurilor dispuse prin Hotărârea Plenului nr. 714/2013 și Hotărârile Secției pentru judecători nr. 718/2014 și 114/2015, până la epuizarea stocului de dosare pentru care s-a alocat o dată recomandată îndelungată.

2. Luarea de către organele și persoanele competente, a măsurilor necesare unificării practicii Secției civile, cu privire la modul de aplicare al dispozițiilor art. 200 Cod procedură civilă raportat la art. 121 din Legea nr. 76/2012 și în conformitate cu practica instanțelor de control judiciar;

3. Însușirea punctului de vedere al Direcției legislație, documentare și contencios privind propunerea Inspecției Judiciare de completare a dispozițiilor procesual civile cu norme care să prevadă expres procedurile speciale și tipurile de cereri incompatibile cu art. 200 din Codul de procedură civilă, precum și obligativitatea judecătorului cauzei de a reduce termenele prevăzute de art. 201 alin. 1-4 din același cod în cazul procedurilor

urgente, în sensul că nu se impune completarea dispozițiilor procesual civile cu norme care să prevadă expres procedurile speciale și tipurile de cereri incompatibile cu art. 200 din Codul de procedură civilă.

4. Luarea de către președintele instanței a unor măsuri privind completarea ordinelor de serviciu prin desemnarea de înlocuitori la toate compartimentele.

5. Monitorizarea de către președintele instanței a compartimentelor executări civile și arhivă civilă, până la înlăturarea în totalitate a deficiențelor constatate.

6. Sesizarea Ministerului Justiției pentru efectuarea demersurilor corespunzătoare în vederea asigurării, pentru Judecătoria Buftea, a necesarului de resurse umane din categoria personalului auxiliar de specialitate.

7. Analizarea de către persoanele și organele competente a oportunității prelungirii delegării în funcția de vicepreședinte al Judecătoriei Buftea a domnului judecător C. A.

Art.3 - Prezenta hotărâre se comunică Inspecției judiciare și Direcției legislație, documentare și contencios, pentru a fi pusă în aplicare, conform legii.

Data în București, la data de 31 mai 2016

Președinte,

Judecător Mircea ARON

